Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 1999, sp. zn. 7 Tz 65/99, ECLI:CZ:NS:1999:7.TZ.65.1999.1

Číslo: 48/2000

Právní věta:

Jen za předpokladu, že obviněný byl pravomocně uznán vinným, mu lze uložit povinnost nahradit státu odměnu a hotové výdaje uhrazené ustanovenému obhájci státem (§ 152 odst. 1 písm. b/ tr. ř.). Tato podmínka není splněna, jestliže trestní stíhání obviněného bylo podmíněně zastaveno.

Pouze v případě, že podle § 308 odst. 1 tr. ř. dojde k pokračování v trestním stíhání a obviněný bude pravomocně uznán vinným, pak bude povinen nahradit státu vzniklé náklady obhajoby, pokud nebude mít nárok na obhajobu bezplatnou.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 28.04.1999

Spisová značka: 7 Tz 65/99

Číslo rozhodnutí: 48

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Zastavení trestního stíhání podmíněné

Předpisy: 141/1961 Sb. 152 odst. 1 písm. b)
§ 308 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud České republiky zrušil ke stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti ve prospěch obviněného V. K. usnesení Okresního soudu Plzeň – město ze dne 25. 11. 1994 sp. zn. 6 T 95/93.

Z odůvodnění:

Bývalým městským prokurátorem v Plzni byla pod sp. zn. 1 Pv 419/93 podána na V. K., tehdy mladistvého, obžaloba u Okresního soudu Plzeň – město pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) tr. zák., který spáchal tím, že 30. 11. 1992 v P. ke škodě firmy S. odcizil dvě bundy zn. Saide v hodnotě 3180 Kč.

Usnesením Okresního soudu Plzeň – město ze dne 14. 4. 1994 sp. zn. 6 T 95/93 bylo trestní stíhání pro uvedený delikt podle § 307 odst. 1 tr. ř. podmíněně zastaveno a zároveň podle § 307 odst. 2 tr. ř.

stanovena zkušební lhůta v trvání jednoho roku. Toto usnesení nabylo právní moci 23. 4. 1994.

Usnesením téhož soudu ze dne 7. 9. 1994 sp. zn. 6 T 95/93 byla podle § 151 odst. 3 tr. ř. obhájci obviněného advokátu Mgr. K. H. určena odměna ve výši 2000 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 150 Kč, tedy celkem 2150 Kč. Toto usnesení nabylo právní moci 23. 9. 1994.

Usnesením Okresního soudu Plzeň – město ze dne 25. 11. 1994 sp. zn. 6 T 95/93 bylo podle § 152 odst. 1 písm. b) tr. ř. rozhodnuto, že obviněný V. K. je povinen do 15 dnů nahradit státu náklady na odměnu a hotové výdaje uhrazené podle § 151 odst. 2 tr. ř. státem ustanovenému obhájci v částce 2150 Kč. Toto usnesení nabylo právní moci 6. 12. 1994.

Proti tomuto usnesení podal ministr spravedlnosti České republiky ve prospěch obviněného V. K. stížnost pro porušení zákona. Vytkl v ní porušení zákona v ustanovení § 152 odst. 1 písm. b) tr. ř., neboť obviněný nebyl v dané věci pravomocně uznán vinným ze spáchání trestného činu, a proto mu nemohla být podle uvedeného zákonného ustanovení uložena povinnost nahradit státu odměnu a hotové výdaje uhrazené ustanovenému obhájci státem.

Závěrem stížnosti pro porušení zákona ministr spravedlnosti navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že napadeným usnesením byl ve vytýkaném směru porušen zákon v neprospěch obviněného V. K., a aby podle § 269 odst. 2 tr. ř. napadené usnesení zrušil.

Nejvyšší soud České republiky přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. ř. z podnětu této stížnosti pro porušení zákona správnost všech výroků napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, jež mu předcházelo, a shledal, že zákon byl porušen v rozsahu zmíněném ve stížnosti pro porušení zákona.

Podle § 152 odst. 1 písm. b) tr. ř., byl-li obžalovaný pravomocně uznán vinným, je povinen nahradit státu odměnu a hotové výdaje uhrazené ustanovenému obhájci státem, pokud nemá nárok na obhajobu bezplatnou.

V posuzovaném případě však obviněný V. K. nebyl pravomocně uznán vinným trestným činem, neboť jeho trestní stíhání bylo podle § 307 odst. 1 tr. ř. podmíněně zastaveno, přičemž do jednoho roku od uplynutí zkušební doby nebylo rozhodnuto o osvědčení se obviněného či o pokračování v trestním stíhání, aniž na tom měl obviněný vinu. Má se tedy zato, že se osvědčil (§ 308 odst. 2 tr. ř.). Nastaly tak u něho účinky zastavení trestního stíhání podle ustanovení § 308 odst. 3 a § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř.

Nejvyššímu soudu nezbylo s ohledem na výše uvedené než vyslovit podle § 268 odst. 2 tr. ř. porušení zákona v ustanovení § 152 odst. 1 písm. b) tr. ř. v neprospěch obviněného a podle § 269 odst. 2 tr. ř. napadené usnesení Okresního soudu Plzeň město zrušit stejně jako obsahově navazující rozhodnutí. Další rozhodnutí nebylo třeba činit. Pro úplnost lze dodat, že k uložení povinnosti obviněnému nahradit státu odměnu a hotové výdaje uhrazené ustanovenému obhájci by obecně mohlo dojít při podmíněném zastavení trestního stíhání jen za situace, že v případě pokračování v trestním stíhání (§ 308 odst. 1 tr. ř.) by byl obviněný pravomocně uznán vinným. Samozřejmě také za předpokladu, že nebude mít nárok na obhajobu bezplatnou.